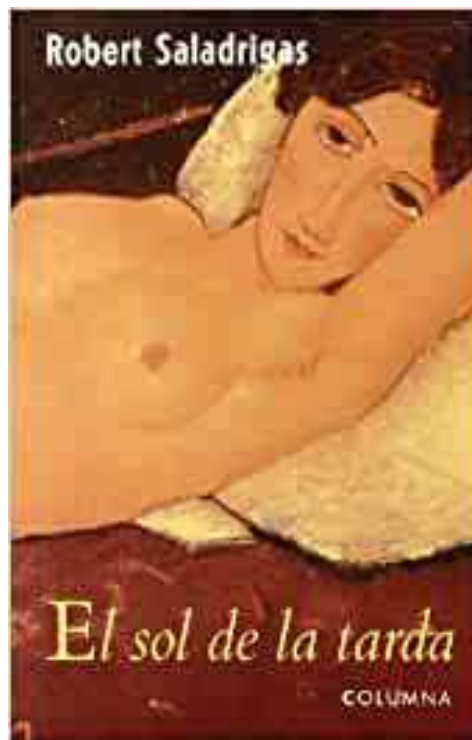

CLUB DE LECTURA

Curs 2022-2023

ROBERT SALADRIGAS EL SOL DE LA TARDA

BIBLIOTECA
FAGES DE CLIMENT FIGUERES
CENT ANYS

Diputació de Girona

Figueres Cultura

 Biblioteques
Públiques
de Catalunya

Tertúlia: dilluns, 20 de febrer a les 18,30 h.

L'AUTOR:

Nascut el 12 de febrer de 1940 a Barcelona, en una família de classe mitjana **Robert Saladrigas i Riera** va viure tota la seva infantesa i adolescència a la Ronda de Sant Antoni. Malgrat estudiar peritatge mercantil i economia, va encarrilar la seva vida professional cap el periodisme, la crítica literària, l'escriptura de contes i novel·les. També va escriure guions i assaigs. Va morir a Barcelona el 22 d'octubre de 2018, als 78 anys, a resultes d'un càncer.

El seu univers barceloní infantil i adolescent, entre l'Eixample i el Raval, serà clau en el desenvolupament de la seva narrativa. Als quinze anys va escriure els seus primers contes, en castellà, i als divuit va concórrer al premi Nadal.

Ha alternat novel·les per a adults i per a joves. Va iniciar-se seguint els models realistes però posteriorment va incorporar trets d'altres gèneres. De la literatura juvenil va destacar la llibertat amb què es podien tractar tots els temes i la necessitat d'emprar un llenguatge més directe.

Com a novel·lista en català es va estrenar amb *El Cau*, el 1966, i a continuació, amb la primera obra per a joves, *Entre juliol i setembre* (1967), premi Joaquim Ruyra 1966. També per joves *l'Àlex, el 8 i el 10* (1970), *El viatge prodigiós d'en Ferran Pinyol* (1971-78), que en va tenir una versió radiofònica; *Històries a mig camí* (1977); *Visions de cada hora* (1984) i *Un temps del diable* (1994).

L'experiència del servei militar, i del llarg trasllat amb tren fins a Melilla, dóna peu a la novel·la *52 hores a través de la pell*, publicada el 1970. Posteriorment va publicar les novel·les *Aquell gust agre de l'estel* (1977) i *Memorial de Claudi M. Broch* (1986), Premi de la Crítica. A *Sóc Emma* (1983) va abordar l'impacte del maig del 68 sobre els joves de la seva generació; *Clarís* (1990); ***El sol de la tarda*** (1992), Premi Sant Jordi i Joan Crexells; *La mar no està mai sola* (1996), Premi Carlemany; *La llibreta groga* (2004) premi Josep Pla 2004 ; *Biografia* (2005); *L'altre* (2008) i *L'estiu de la pluja* (2012).

També va publicar llibres de contes, destaquen *Boires* (1970), Premi Victor Català, i *Tauromàquia: sol i lluna* (1991)

Narrador de caràcter intel·lectual i existencialista, a la seva obra hi ha ressons de l'escola jueva americana de Saul Bellow i Phillip Roth. Segons Julià Guillamon a les seves pàgines narratives és clau "la necessitat de ser un mateix, de deixar enrere les pors i fer els desitjos, la sensació que el món canvia i que només un acte de voluntat radical ens permetrà no quedar al marge".

Entre els seus autors favorits Saladrigas solia citar Marcel Proust, Rainer M. Rilke, Cesare Pavese, el Cortázar de Rayuela, Thomas Mann, Edmund Wilson i Julio Verne. Saladrigas va formar part de l'anomenada Generació Literària dels 70. Va ser soci d'honor de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana (AELC). Va ser exemple de professionalitat, voluntat positiva, bona feina i gran coneixement del camp sobre el qual escrivia, va col·laborar amb *El Correo Catalán*, *Destino*, *Tele-Estel*, *ABC*, *Cavall Fort*, *Tele-exprés*. Entre el 1981 i el 1993 va dirigir les pàgines literàries de *La Vanguardia*

En els darrers anys havia publicat tres llibres de converses amb altres escriptors: *Veus del boom* (2011), *Rostros escritos* i *Paraules d'escriptors*. Monòlegs amb creadors espanyols i catalans dels setanta (2014) *D'un lector que explica* i *En terres de ficció*, recorregut per la narrativa estrangera contemporània. També se li deuen els assaigs *L'Escola del Mar i la renovació pedagògica a Catalunya* (1972), *Les confessions no catòliques d'Espanya* (1972) i *Literatura i societat a la Catalunya d'avui* (1974).

L'escriptor estava casat amb la Montse Gilabert, que sempre va constituir el complement vital i el suport indispensable per a la seva vida i el seu treball intel·lectual.

L'OBRA:

Publicada el 1992 **El sol de la tarda** juntament amb *Clarís* (1990) i *Un temps del diable* (1994) forma part d'una trilogia sobre l'amor i els sentiments amorosos. Saladrigas opinava que "els sentiments són l'últim reducte de llibertat que té l'home contemporani"

En aquesta novel·la hi té una importància enorme la tauromàquia. Entesa com un enfrontament entre la vida i la mort, entre l'amor, la passió i la mort. Un combat en el qual un dels dos sap que està condemnat a morir. El protagonista viu una aventura sacrificial, això fa que algú hi hagi volgut veure pornografia cosa que segons Saladrigas seria fer una lectura superficial.

En aquest sentit Saladrigas sempre va argumentar que les escenes eròtiques estan tractades amb distanciament i el fet de narrar en segona persona crea un espai d'ambigüitat. Segons ell, la pornografia és la pura gratuïtat i aquí l'erotisme està al servei d'explicar el procés de decrepitud d'un personatge, l'Edelmir Visa i el que ens explica és el pas del temps.

L'acció transcorre en el present, dura dos anys, tres mesos i sis dies. Però dona la sensació que estan dins una "càpsula de vidre" perquè en la seva relació no intervenen elements exteriors i la veu que ens explica la història està en segona persona. Cosa molt poc comuna.

Edelmir Visa, pintor, dibuixant de còmics i publicitari de 57 anys, feliçment casat i amb tres fills es veu embolicat en una apassionada relació amorosa amb una dona grega, l'Aiki Kasdaglis, casada amb un important executiu català. Aiki li descobrirà les fronteres del plaer, l'estimula en les seves creacions, l'incita a un procés d'autoconeixement, li fa descobrir els seus egoismes, carències i debilitats. Edelmir Visa agafa el seu darrer tren quan ja només il·lumina "el sol de la tarda" i finalment s'enfronta amb sinceritat amb el que ha estat la seva existència.

Aquí una vegada més Saladrigas fuig de les novel·la lineal i explora el fet de narrar una història en la qual hi hagi quants més nivells millor. Si en alguns dels seus llibres hi ha hagut una forta presència de la música o dels contes escrits pel protagonista aquí les obres pictòriques i els còmics que pinta i dibuixa el protagonista tenen gran importància.

En aquest relat en segona persona s'explora una relació amorosa i al mateix temps, el fracàs d'una existència. El que se'ns explica és un "*ajuste de cuentas*" del protagonista amb la seva pròpia vida, la relació que ha tingut amb la seva família, amb la seva ciutat i el seu barri, però sobretot amb les dones amb les quals ha tingut relacions amoroses durant la seva existència. La por, la soledat, la dialèctica amor i mort, el valor i la por, el conegut i l'inconegut són els motors de la novel·la.

L'autor crea un gran escenari en el centre del qual no hi ha l'erotisme sinó la reflexió del personatge central, en Edelmir Visa, sobre les circumstàncies que li han tocat viure. Es tracta d'una obra en la qual conflueixen els mites clàssics, l'art, i la vida. Els protagonistes són personatges urbans, que tenen por.

A nivell d'estil, en aquesta ocasió Saladrigas busca un llenguatge més despul·lat, amb menys oracions subordinades i un tipus de musicalitat menys barroca que en els seus llibres anteriors.

Sobre l'ús d'un narrador en segona persona Saladrigas opinava que: "la 2a persona permet bascular entre la consciència de la primera persona i l'omnisciència de la tercera. El narrador és un *voyeur*, algú que mira sense prendre-hi part".

Les meves notes per comentar a la tertúlia:
